

Internetdaten voor ouderen: 'Ik voel dat ik wat tekort kom'

KBO-PCOB, de grootste seniorenorganisatie in Nederland, heeft een datingsite voor ouderen gelanceerd. Eenzaamheid onder alleenstaande ouderen is een groot maatschappelijk probleem. Velen van hen zouden graag een relatie willen hebben.

Esther Raaijmakers

De cijfers liegen er niet om: van alle 65-plussers woont ongeveer 52 procent alleen en bij de 75-plussers is dat bijna 65 procent, blijkt uit cijfers van het CBS. De 86-jarige Ton Öhlschlager uit Berkel en Rodenrijs is een van hen. Hij voelt zich vaak erg eenzaam. "Dan ik ga ik veel denken en zitten piekeren. Op die momenten zou ik graag een lieve vrouw in mijn armen willen hebben."

Twee ontmoetingen

Via de datingsite van ouderenorganisatie KBO-PCOB heeft hij al twee ontmoetingen met twee verschillende vrouwen gehad. "Voor een ontmoeting had ik 120 kilometer gereden, maar toen ik aankwam zei de mevrouw in kwestie dat ze 90 was in plaats van 82 jaar. Als mensen dingen mooier maken dan dat ze zijn, dan ben je bij mij aan het verkeerde adres", zegt hij resoluut. "En die andere mevrouw, dat klikte gewoon niet. Het liefst ontmoet ik een vrouw na vier of vijf mailtjes op neutraal terrein. De beste ontmoeting is toch als je elkaar kunt aankijken en elkaar een hand kunt geven."

Gelijkgestemden ontmoeten

"Vroeger stonden er contactadvertenties in het magazine van de KBO-PCOB, maar op een gegeven moment was dat niet meer te doen vanwege de ruimte", vertelt Abigaël van Koerten, woordvoerder van de seniorenorganisatie. "KBO-PCOB heeft toen besloten om daarmee te stoppen, maar onze leden bleven vragen naar mogelijkheden om elkaar te ontmoeten. Toen is het idee ontstaan om een speciale datingsite voor onze leden in het leven te roepen. Er zijn steeds meer ouderen die digitaal vaardig zijn. We hebben bewust gekozen voor een samen-

werking met *50 Plus Match*, omdat deze site goed bekend staat en veilig is. Binnen die website is een hoekje gecreëerd waar onze leden gelijkgestemden kunnen ontmoeten. Het is dus geen tinder-app voor ouderen", zegt ze.

Alles meegemaakt

Ton Öhlschlager had absoluut geen last van koudwatervrees toen hij zich inschreef voor de datingsite. "Ik ben twee keer getrouwd geweest, waarvan een keer zeventien jaar en een keer 25 jaar. Toen mijn tweede vrouw was overleden, heb ik een beetje rondgekeken en ben met internet-daten gestart. Daar heb ik een hele fijne relatie aan overgehouden, maar op een bepaald moment is daar een einde aangekomen. Ik ben in het verleden ook een keer benaderd door een tv-producent of ik aan het programma *Oudje zoekt Vrouwtje* wilde mee doen. Je zou dus kunnen zeggen dat ik alles eigenlijk al wel een beetje heb meegemaakt."

Toch merkt hij dat het nog niet zo makkelijk is om aan een date te komen. "Ik ben inmiddels 86 jaar oud en dan huppelen er niet zoveel dames meer op mij af. Iedereen die mij ziet, zegt: 'Jij bent 76', maar dat is natuurlijk persoonlijk. Ik voel me jonger en gedraag me ook als zodanig. Ik fiets, rijd nog auto en heb een steekwagen. Ik ben handig met de computer en heb in het verleden voorstellingen verzorgd met mijn elektrische keyboard. Ik ben heel duidelijk in mijn profiel en daar staat dat ik 86 ben. Ik denk dat veel dames denken: wat moet ik met zo'n oude man?"

Een glaasje wijn

Volgens de senior wordt vandaag de dag te veel ontkend dat ouderen ook nog behoefte hebben aan aanrakingen en intimiteit. "Het is misschien heel gek gezegd, maar ik heb de behoefte om met een leuke, lieve dame te knuffelen, laat ik daar heel eerlijk over zijn. Ik kan met verschillende leuke dames in mijn omgeving goed opschieten. Dan drinken we gezellig een glaasje wijn en hebben we veel lol met elkaar, maar er is niemand die een intiemere relatie met mij aan wil gaan. Ik ben altijd dameskapper geweest en kan goed met vrouwen omgaan. Dan is het misschien toch een beetje vreemd dat ik nog niet zo'n lief ding tegen ben gekomen. Ik voel dat ik wat tekort kom." +

Pater Hugo

Door een wel heel bizar gevalletje van priesterstekort vond ik mijzelf – weggerukt vanachter mijn veilige hek op de Noordpool – midden in de Notre-Dame van Parijs die tot aan de nok was gevuld met vijftienduizend (!) traditioneel katholieke jongeren. Het was zeven

uur 's morgens op devigilie van Pinksteren en we stonden op het punt de driedaagse tridentijnse voetbedevaart naar Chartres te beginnen. Chartres ligt meer dan honderd kilometer van Parijs en ik ben bepaald niet als sportfanaat geboren, dus eerlijk gezegd vervulde het vooruitzicht mij met afgrijzen. Veertig kilometer per dag lopen gaat geheel tegen mijn meest heilige principes in. Hoe dan ook, het geeft geen pas een grote groep gemotiveerde Nederlandse jonge katholieken aan zoiets te laten beginnen zonder priester.

Inderdaad zouden het dagen vol ontberingen worden. Al na de eerste dag lopen voelde ik mijn onderstel niet meer. Na het lopen juist weer wel. Ook de nacht bood nauwelijks respijt: de organisatie (verder overigens feilloos) had de veldbedden voor de priesters waarschijnlijk rechtstreeks van de Inquisitie geërfd. Tijdens de privémissen, die met twaalf tegelijk om kwart over vier in de ochtend op campingtafeltjes met altaarstenen werden gecelebreerd, viel het licht uit en schopte ik bij het knielen per ongeluk mijn achterbuurman ondersteboven. Ook gooide ik bij de slotdoxologie, precies op het ritme van *Per Ipsum et cum Ipso et in Ipso* zowel het kruisbeeld als al mijn canonborden van het altaar.

Toen ik de tweede dag wakker werd en een sprint naar het toilet moest trekken wist ik daarna niet meer uit welke tent ik eigenlijk gekomen was. Vier uur: pikdonker. Vier tenten, tachtig bedden per tent. Bagger. Toen ik die vier tenten acht keer had doorzocht wilde ik opgelucht mijn habijt aantrekken en mijn slaapzak oprollen. Het habijt bleek echter bruin te zijn geworden en de slaapzak een oude karmeliet te bevatten die er toch echt niet in had gezeten toen ik eruit was gekropen.

Enfin, ik zou nog een ellenlange jeremiade op kunnen hangen over blaren en Dixi-toiletten en zere knieën en nat beddengoed, maar de waarheid is dat het er eigenlijk allemaal niet toe deed. Wanneer zitten die gevierde kathedraal van Parijs en Chartres nog ooit vol met mensen die vrijmoedig staan in hetzelfde geloof als de bouwers ervan? Wanneer staat een bedevaartstoet nog ooit niet alleen naar het lichaam, maar ook naar de geest uitgelijnd op één en hetzelfde doel? Waar elders vind je nog jonge mensen die zich laten afbeulen op water en brood omdat ze weten dat ze aan het einde daarvan in de schoot van Maria Eucharistie mogen vieren? Juist. *Chartres sonne, Chartres t'appelle*.

Het is dat ik toch echt achter mijn hek hoor, anders ging ik volgend jaar gewoon weer.

Pater Hugo
Zie www.beslotentuin.nl

Foto: Flickr.com - CCBY www.stannah-stairlifts.com

Veel ouderen voelen zich eenzaam en zouden graag een relatie hebben

